

BELLAGIO

Van Nan Adams verscheen eveneens bij LOFT Books

In de serie De Alfa-vrouwen:

Malibu

Mayfair

In de serie Vera op de Veluwe:

Vers bloed

Sneeuwstorm

Moordplan

NAN ADAMS

BELLAGIO

DE ALFA-VROUWEN

DEEL I

LOFT Books
Amsterdam

Volg LOFT Books op social media:

 @loftpublishing

 @loftpublishing

 @loftpublishing

www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 0915 7

© 2023 Nan Adams

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Shutterstock

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Wat een heerlijke reis was het om dit eerste deel van De Alfa-vrouwen te schrijven. Bij elk nieuw hoofdstuk was ik nieuwsgierig hoe het verder zou gaan, want dit verhaal – waarin fictie en feiten door elkaar lopen – was al geschreven en vertelde zichzelf.

GERALDINE

ANTIBES, 2022

1

Een perfect plaatje.

Haar moeder en overgrootmoeder in stijlvolle glitterjurken bij het zwembad met op de achtergrond de schittering van de Middellandse Zee.

Ze hield haar telefoon omhoog om een foto te maken, maar precies op dat moment verscheen er een telefoonnummer in beeld.

+44, Groot-Brittannië.

Londen?

Bibi?

Nee, Bibi's nummer was opgeslagen, onder 'bestie Bibi'...

Nieuwsgierig nam ze op.

'Hallo?'

'Hello.' Inderdaad geen Bibi. Een mannenstem, met een *very British* accent.

'U spreekt met veilinghuis Sotheby's London, Mijn naam is John Cadbury. Ik ben op zoek naar iemand die verwant is aan Chantal la Grande.'

De man sprak de naam langzaam en nadrukkelijk uit, maar dat was niet nodig. Ze wist meteen wie hij bedoelde.

'Dat is mijn tante. Of wás. Zij leeft niet meer.'

'Ah, dat spijt mij.'

'Zij is al lang geleden overleden.'

‘Ah, het spijt me,’ herhaalde de man, ‘maar *wonderful* om u te spreken. Hebt u een momentje?’

‘Jawel.’

‘Goed. Het zit zo: wij hebben een heel bijzondere automobiel binnengekregen. Een Alfa Romeo RL Super Sport Castagna. Uit 1925.’

Haar adem stokte.

Het zou toch niet de auto zijn die generaties lang in haar familie was geweest? Ze dacht aan de zwart-witfoto’s die ze had gezien van de antieke cabriolet.

De man praatte door. ‘Het eerste wat wij in zo’n geval doen is de eigenaar achterhalen. Dit item, deze Alfa Romeo, staat op naam van Chantal la Grande. En dit Nederlandse telefoonnummer kwam na enig zoeken op, onder de naam Geraldine la Grande. Bent u dit?’

Geraldines mond viel open. Dit moest de Caramba zijn.

Hoe was het mogelijk? Ze probeerde tot zich door te laten dringen wat de man had gezegd. Hoe zouden haar moeder en haar overgrootmoeder reageren als zij hoorden dat de verloren gewaande auto eindelijk boven water was?

‘Ja, dat ben ik.’ Ze staaarde naar de twee vrouwen die uitkeken over het water.

Hoe kon het dat die geheimzinnige oldtimer, waar ze haar moeder alleen maar over hoorde als ze een slokje ophad, er nog was? Die auto was toch al bijna dertig jaar weg?!

Zolang Geraldine zich kon herinneren sloeg de sfeer acuut om als de naam Chantal ter sprake kwam. Dat gebeurde niet vaak, want haar moeders tweelingzus was een onderwerp waar niet graag over gesproken werd in de familie.

Nu bestond de familie weliswaar slechts uit haar overgrootmoeder, haar moeder en zichzelf en hadden ze niet heel veel contact met elkaar, maar áls Geraldine de naam van haar tante al eens noemde, was de spanning bij haar moeder direct voelbaar en klap-

te ook haar overgrootmoeder dicht.

De dood van Chantal moest ongetwijfeld een enorm drama zijn geweest. Zij was van de ene op de andere dag, een paar dagen voor haar dertigste verjaardag in zee verdronken. Dat was ongeveer het enige wat Geraldine te horen kreeg als ze naar haar tante vroeg.

Wat zou haar moeder zeggen als ze hoorde dat de Caramba nog bestond en sterker nog, dat zij gevonden was?

Geraldine schudde ongelovig haar hoofd. 'U bent aan het goede adres, meneer. Ik sta hier namelijk met twee dames die persoonlijk in die auto hebben gereden. Mijn tante heeft de auto geërfd. Maar zij is dus... eh... bijna dertig jaar geleden overleden. In Amerika...'

De man onderbrak haar. 'Ik moet toegeven, dat is ons bekend...'

Dat is ons bekend? Hoezo?

'En dat uw tante in Amerika woonde klopt met waar de Alfa Romeo nu is. Hij staat momenteel namelijk in het Sotheby's filiaal in San Francisco.'

'Ja, ze woonde in Californië. Ik...'

Het duizelde Geraldine. Oké, ze had zich de champagne de hele dag goed laten smaken, en ze voelde zich een beetje licht in haar hoofd, maar door dit telefoontje liep de draaierigheid nogal uit de hand.

'Ik hoop niet dat ik u overval,' zei de man weer beleefd. 'Als ik op een ander tijdstip terug moet bellen, moet u het zeggen...'

'Nee, gaat u verder...'

'Onze oldtimer-expert heeft aan de hand van het chassisnummer van de auto de eigenaar achterhaald: Miss Chantal la Grande. We ontdekten al snel dat zij was overleden.' De man liet weer een pauze vallen.

Geraldine slikte. Als ze op internet de naam Chantal la Grande intikte, kwam ze tientallen foto's en artikelen tegen. Haar tante was een beeldschone vrouw geweest, een van de it-girls avant la lettre, op één lijn met supermodellen als Brooke Shields, Iman en Elle Macpherson.

‘Ja, gaat u alstublieft door...’ herhaalde Geraldine.

‘Goed. De auto is een zogenaamde *barn find*. Hij dook op in een schuur in Winslow, Arizona. Na wat research kwam ik uit bij u. U noemde namelijk de naam van Chantal la Grande in een mode-artikel dat u vorig jaar schreef.’

Voor de retro editie van het modeblad waar ze voor werkte had ze een blog geschreven over een vintage barbie uit 1966. Die Malibu Barbie was van Chantal geweest, de enige tastbare herinnering die Geraldine bezat aan de tante die ze nooit had gekend.

‘Er is nog veel meer te vertellen, maar ik begrijp het volkomen als ik u met mijn telefoontje overrompel.’

‘U overdondert mij inderdaad toch een beetje. Wat wilt u nu van mij?’

‘Wat ik zou willen doen,’ ging de man verder, ‘is een afspraak met u maken om te overleggen wat de vervolgstappen zijn. De auto is heel bijzonder, dat zei ik al, maar ook heel oud en in niet al te beste staat. En er moet iets mee gebeuren. De opties zijn: de auto in zijn oude staat terugbrengen, wij kunnen hem voor u taxeren, veilen, naar Nederland laten verschepen, alles is mogelijk.’

Geraldine probeerde na te denken, wat nog steeds niet echt lukte.

Ze zag haar moeder opstaan en op haar afkomen. Het eerste wat ze moest doen, was haar inlichten. En het feestvarkentje van deze dag, haar honderdjarige overgrootmoeder, haar *nonnina*.

Wat zouden zij zeggen?

Ze zouden waarschijnlijk helemaal ontroerd zijn om te horen dat dit verloren gewaande familiestuk er nog was. Wat een totaal niet verwacht, geweldig cadeau op deze toch al onvergetelijke dag.

‘Kan ik u hier morgen over terugbellen?’ De opwinding die ze voelde deed haar hart sneller kloppen.

‘Maar natuurlijk. Er is geen haast. Wat ik u nu alleen nog wil meegeven is dat degene die in uw familie de erfgenaam is van deze auto – en ik heb redenen om aan te nemen dat u dat bent – een

geluksdag heeft. Deze Alfa Romeo RL Super Sport Castagna uit 1925 is uniek in zijn soort. Kenners dachten zelfs dat dit model niet meer bestond. Deze automobiel, Miss La Grande, is een fortuin waard.'

2

‘Mam!’

‘Gerry!’ Haar moeder liep lichtelijk onvast naar haar toe en greep haar bij de arm.

‘Mam, ik heb net een telefoontje gehad. Uit Engeland. Schrik niet, maar de Caramba is terecht!’

Geraldine kon het niet helpen dat ze het er in één keer uit flapte. Ze kon nog net het glas champagne rechthouden dat haar moeder bijna liet vallen.

‘Wát zeg je?’ Haar moeder stond als aan de grond vastgenageld, haar ogen wijd open van verbijstering.

Hoe kon ze nou denken dat haar moeder níét zou schrikken. Ze schrok elke keer als het verleden ter sprake kwam. Geraldine hielp haar moeder naar een stoel, waar ze zich tegenstribbelend op liet neerzetten.

‘Wát zei jij?’

Wat kon de toon in haar moeders stem toch kil zijn.

Vroeger zou ze ervan verstijven, maar nu schudde ze haar schou-
ders en knielde wiebelig op haar Louboutins naast de stoel. ‘Ik ben
net gebeld, door een veilinghuis, Sotheby’s. In Amerika is een Alfa
Romeo gevonden.’ Geraldine probeerde haar moeders hand te
pakken, maar zij trok hem weg.

‘Ja, en? Waarom is dat meteen de Caramba?’

‘Omdat, mama... de auto op naam van Chantal la Grande staat.’
Ze zag hoe haar moeder onder haar gebruinde huid verbleekte. ‘Bon Dieu...’ Met een ongelovige blik schudde ze haar hoofd en staaarde Geraldine aan.

‘Is de auto van mijn zus echt terecht? Ik heb altijd gedacht dat ze hem in onderdelen verkocht had!’

Geraldine haalde haar schouders op.

‘Sotheby’s heeft de Alfa Romeo binnengekregen in Californië. En op de een of andere manier kwamen ze bij mij uit.’

‘Hoezo bij jou? Waarom niet bij mij? Ik ben toch haar zus?’

‘Ik denk dat ze jouw naam niet tegen zijn gekomen op internet, mama. Toevallig heb ik vorig jaar een blog geschreven over die oude Malibu Barbie van tante Chantal die jij voor mij bewaard had.’

‘Mijn god, die barbie. Jij was een baby toen Chantal overleed. Ze heeft jou nooit gezien. Ze wist amper van jouw bestaan af!’

Klonk haar moeder nu melancholiek of boos?

‘Ze moeten bij mij zijn, Charlene la Grande. Heeft die Sotheby’s-kerel wel goed gekeken?’ Nee, haar moeder klonk eerder teleurgesteld.

‘Mama, wat maakt het uit? Die man heeft mij gevonden en ik bel hem morgen terug. Ben je niet net zo opgewonden als ik?’

Haar moeder slaakte een theatrale zucht. ‘Ik weet het niet. Dit overvalt me... Je moet weten, mijn zus en ik...’ Ze onderbrak zichzelf en ging abrupt staan, wat weer net goed ging.

Geraldine volgde haar voorbeeld.

Haar moeder knipperde met haar ogen. ‘Alors, doe wat je wilt, maar één ding...’ Ze wees met haar flûte in de richting van de oude dame bij het zwembad.

‘Als je haar er maar buiten laat. Hier, in het Hôtel du Cap-Eden-Roc, was ze altijd gelukkig. Is ze gelukkig. En dat houden we zo. Geen verhalen uit de oude doos. Aan die auto kleven herinneringen die jouw overgrootmoeder te veel zullen emotioneren.’

Ze pakte Geraldine bij haar schouder en schudde haar door elkaar.

‘Gerry, kijk me aan. En beloof me dat je mijn oma níét lastigvalt met dit verhaal over die auto. *Promis?*’

Geraldine liet gelaten haar hoofd hangen.

Haar moeder kreeg het altijd in een mum van tijd voor elkaar om alle enthousiasme uit haar te verjagen. Wat was dat toch? Altijd negatief, altijd verongelijkt. Altijd zich zoveel mondainer voordoen dan ze was. *Promis? Alors? Frans? Hoezo?*

Van alle Dara la Grande’s was haar moeder de enige die terug was gegaan naar haar roots, in haar geval haar Nederlandse wortels.

Op haar landgoed in de buurt van Alkmaar vulde ze haar dagen met tennis, yoga en Netflix.

Haar moeder had toegestemd om naar Zuid-Frankrijk te komen voor de verjaardag van haar oma. Maar op voorwaarde dat ze ‘van Aéroport Nice Côte d’Azur opgehaald zou worden en op de stoep van het hotel in Antibes afgezet zou worden’. Het liefste had ze waarschijnlijk een limousine voor zien rijden. Maar nonnina, meer dan veertig jaar ouder dan haar kleindochter, zat nog barstensvol levenslust en had verheugd aan Geraldine gevraagd of ze een Ferrari cabrio konden huren en een nostalgisch sightseeingtochtje konden maken. Onderweg konden ze koffiedrinken bij Sénéquier in de haven van Saint-Tropez en dan via de Corniche d’Or naar Nice waar ze Charlene en haar konvooi van koffers op zouden pikken bij de aankomsthal.

Hoe onlogisch die *scenic route* ook was, Geraldine had veel over voor haar overgrootmoeder en met wapperende haren waren ze eerst de A8 naar het westen en toen de D559 afgereden.

‘Promis, mama.’

Dit klonk minder plechtig dan ‘beloofd’. En ze wilde ook niets beloven, want in haar nonnina zat veel meer veerkracht dan haar moeder dacht. Wacht maar tot ze de gelegenheid kreeg om haar

overgrootmoeder het nieuws in alle rust te vertellen.

Geraldine borg haar telefoon op in haar favoriete felgele Isabel Marant-tas en trok haar kasjmier bolero uit.

Het was voorjaar, maar hier aan de Côte d'Azur stegen de temperaturen al naar zomers.

Er klonk een beschaafd applaus. Het strijkkwartet kwam terug van hun pauze.

De strijkstokken bewogen heen en weer, langzaam, meeslepend.

Haar nonnina klapte in haar handen. 'La Strada!' riep ze verheugd.

Een verre achterneef uit Italië boog voor de oude dame en trok haar voorzichtig uit haar stoel overeind. Voetje voor voetje danste haar overgrootmoeder in haar sierlijke feestjurk, die halverwege de kuiten viel en een gedeelte van haar nog altijd fraai gevormde benen liet zien, in zijn armen op de klanken van Nino Rota, een gelukzalige glimlach op haar porseleinen gezichtje.

Geraldine keek toe en realiseerde zich dat als ze meer wilde weten over de band tussen de tweelingzussen Charlene en Chantal, én over de Caramba, er maar één persoon was die haar dat kon vertellen.

En er was geen zee van tijd meer.

3

Toen ze de volgende ochtend vanaf haar loungebed bij het zwembad zag dat er door de tuin een serveerwagentje naar de suite van haar overgrootmoeder werd gerold, greep Geraldine haar kans.

Nonnina was vast wel wakker óf moest het door de geur van warme croissants en verse koffie zeker wel worden. Ze knoopte haar kimono dicht en liep achter de serveerster aan.

‘Pardon, geeft u mij deze kar maar.’ Ze glimlachte naar de vrouw in het zwarte jurkje. ‘Dit is voor mijn *arrière-grand-mère* en ik heb de sleutel.’

Haar overgrootmoeder was nog goed ter been, maar ook een dame van de dag. Ze had eerst nog gemopperd dat ze echt zelf de deur wel open kon doen, maar daarna had ze toegegeven dat het misschien toch wel fijn was dat er een extra oogje in het zeil werd gehouden.

Geraldine klopte zachtjes op de zware eikenhouten deur. ‘Nonnina?’

‘Entrez,’ klonk het helder en duidelijk.

Haar overgrootmoeder zat rechtop in haar kingsize bed en had een stralende lach op haar rimpelige gezicht. Alles aan Geraldines overgrootmoeder was klein: haar voeten, handen, neus, hoofd. Waarschijnlijk was vroeger alles minder ingevallen en afgeslankt dan nu, maar nonnina was ontegenzeggelijk een *petite dame*.

‘Gerry, ma chérie!’ De oude dame legde verrast de stapel kaarten die op haar schoot lag naast zich neer. ‘Quelle surprise!’

‘Nonnina!’ Geraldine liep met uitgestrekte armen op haar overgrootmoeder af en gaf haar een grote, maar voorzichtige omhelzing. Het tengere lichaam voelde zo broos.

‘Wacht, ik kom uit bed, dan ontbijten we samen op het balkon, *bonne idée?*’ Nonnina probeerde het dunne dekbed van zich af te duwen, wat na enige inspanning lukte.

‘*Bonne idée,*’ zei Geraldine en ze opende de terrasdeuren. Ze glimlachte. Net als haar overgrootmoeder en haar moeder sprak ze in één zin soms drie talen door elkaar, het resultaat van woonplaatsen in Frankrijk, Italië, Amerika en Nederland. Buitenstaanders vonden hun smeltkroestaaltje vreemd en een tikkeltje elitair, maar voor Geraldine en haar familie was het vanzelfsprekend.

Een lauwe windvlaag bewoog de kanten vitrage die tot op de grond hing.

‘Als u zich even opfrist, zet ik alles buiten klaar.’

Ze reikte haar overgrootmoeder haar peignoir aan.

‘Nee, ik draag vandaag graag mijn nieuwe kaftan.’

Nonnina wees naar een kleerhanger aan de kast waar een azuurblauw met zonnebloemgeel gekleurd gewaad hing. Geraldine raakte de stof aan. Het was zacht en koel, een combinatie van linnen en katoen en op maat gemaakt door het Italiaanse modehuis Gucci.

Haar moeder had het voor haar oma besteld en het cadeau was enorm in goede aarde gevallen.

‘Ik vind het zo mooi,’ verzuchtte nonnina en ze stak haar dunne armen in de lucht.

Geraldine liet de kaftan over de satijnen slipdress glijden die haar overgrootmoeder droeg.

Het voordeel van petite zijn, zag ze, was dat je bij het ouder worden geen hangborsten kreeg.

Nonnina’s buste was weliswaar vrijwel plat, maar stevig en ge-

bruind met duizenden vlekjes en sproetjes van het vele, vele zwemmen, zeilen en zonnebaden dat ze in haar leven had gedaan.

Geraldine deed een stapje achteruit.

‘Honderd en zo prachtig,’ bewonderde ze. ‘Bellissima Beatrice.’ Ze sprak de naam van haar overgrootmoeder teder uit.

‘Och, *ma fille*.’ Nonnina Beatrice pakte Geraldines arm en stapte behoedzaam in haar ballerina’s.

De beige slofjes met goudkleurige gespjes, daar kon je Beatrice in uittekenen.

Elegant en comfortabel, ze droeg ze onder elke outfit en bij elke gelegenheid.

En gelegenheden waren er genoeg want deze *grande dame* tikte dan wel een eeuw lang leven aan, maar ze was niet van plan om achter de weelderige geraniums op haar terras te gaan zitten.

Ze bruiste van *joie de vivre*.

De Amerikaanse *Vogue* had eens een artikel gewijd aan Beatrice’ geheim voor haar levenslust en haar personificatie van de *blue zones* genoemd – de plekken op aarde waar de mensen het oudst en gezondst zijn. Haar geheim volgens *Vogue: style, serenity and sex*.

Toen Geraldine het stuk las had ze besloten de levensingrediënten van haar overgrootmoeder over te nemen en het was aardig gelukt, hoewel het derde element het laatste jaar lelijk ontbrak.

Nadat Beatrice haar tweede kopje koffie ophad en voor de zoveelste keer had verzucht hoe gelukkig ze was dat haar honderdste verjaardag zo mooi werd gevierd, vond Geraldine dat het moment daar was om over de Caramba te beginnen.

‘Nonnina, ik heb iets verrassends te vertellen,’ begon ze.

Beatrice keek haar verwachtingsvol aan. Haar beroemde lapislazuli-ogen hadden door de jaren niets aan hun intensiteit verloren en Geraldine was dankbaar dat zij die diepblouwe kijkers van Beatrice geërfd had.

‘De Caramba is terecht.’

Beatrice bewoog niet.